

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku Ś. w N. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddział w Warszawie

z udziałem zainteresowanych: K. R., W. S., M.S.

o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 czerwca 2016 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 stycznia 2015 r., sygn. akt III AUa 2634/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2015 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił zaskarżony przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Warszawie wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 15 kwietnia 2013 r. w punkcie 1 i 2 w ten sposób, że oddalił odwołania „Ś.” w N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 października 2009 r. stwierdzających niezgłoszenie do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych z tytułu wykonywania umów cywilnoprawnych K. R. i W. S.. K. R., od dnia 1 października 2003 r. na emeryturze, została zatrudniona na podstawie umowy o dzieło w celu weryfikacji bilansu. Władysław Stachurski zatrudniony był na podstawie umowy cywilnoprawnej nazwanej kontraktem trenerskim. Strony – wbrew nazwie zawartych umów - realizowały umowę zlecenia regulowaną art. 734 k.c., a ściślej umowę o

świadczenie usług, do której stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.).

Skarga kasacyjna „Ś.” została oparta na podstawie naruszenia naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 121 ze zm.) oraz art. 627 k.c. przez nieuzasadnione przyjęcie, że zainteresowana K. R. i W. S. wykonywali urnowy zlecenia a nie umowy o dzieło.

Jako okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że „w sprawie występuje w mojej ocenie naruszenie prawa materialnego zaistniałe na skutek błędnej wykładni zastosowanych w niej przepisów”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie został oparty na żadnej z tych przesłanek.

Argumentacja Sądu drugiej instancji w przedmiocie kwalifikacji ustaleń faktycznych przez odmowę przyporządkowania prac wykonywanych przez zainteresowanych jako odpowiadających treści umowy o dzieło polega na ocenie prawnej ustalonych faktów, a więc należy do sfery stosowania prawa. Przedstawiony w skardze kasacyjnej – jako przyczyna jej wniesienia – problem odnosi się wyłącznie do oceny stanu faktycznego sprawy, który – jak wynika z art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. – nie stanowi przedmiotu kontroli kasacyjnej.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

